

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

กรุงเทพมหานครมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เป็นผลมาจากการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจและสังคม ซึ่งปัญหาที่ตามมาก็คือ ปัญหาการใช้ที่ดินเพื่อการปลูกสร้างอาคารขนาดใหญ่แออัดหนาแน่นโดยปราศจากการเว้นว่างรอบอาคาร และการถอยร่นอาคารจากแนวถนนเพื่อเสริมสร้างภูมิทัศน์ของเมือง นอกจากนี้ การเพิ่มจำนวนประชากรโดยเฉพาะการอพยพของประชากรจากชนบทเข้ามาหางานทำ และมาตั้งถิ่นฐานทำให้เกิดการขยายตัวของที่อยู่อาศัยประเภทชุมชนแออัดกระจายตัวอยู่ทั่วไป ประกอบกับสภาพแวดล้อมของเมืองที่มีปัญหาการจราจรติดขัด ปัญหามลพิษต่างๆ ทั้งมลพิษทางอากาศที่เกิดจากปริมาณควันพิษและฝุ่นละอองในอากาศ มลพิษทางน้ำในแม่น้ำลำคลองต่างๆ ปัญหาขยะสิ่งปฏิกูล และมลพิษทางเสียง ปัญหาเหล่านี้เป็นสาเหตุที่ส่งผลถึงปัญหาด้านสุขภาพของประชากรทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

ดังนั้นการพักผ่อนหย่อนใจและการอยู่อาศัยในเมืองที่มีสภาพแวดล้อมที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับประชากรทุกเพศทุกวัย แต่สภาพปัจจุบันของกรุงเทพมหานคร ถึงแม้จะมีการจัดหาและพัฒนาสวนสาธารณะอยู่หลายแห่งเพื่อใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจของประชากร แต่ก็ยังประสบปัญหาขาดแคลนอยู่มาก โดยเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนของพื้นที่สวนสาธารณะต่อประชากรของกรุงเทพมหานครในปี พ.ศ. 2543 แล้วพบว่ามีเพียง 0.96 ตารางเมตรต่อคน ซึ่งเป็นสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับมาตรฐานสากล ฉะนั้นการนำระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์มาใช้ในการจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานคร จะสามารถช่วยเพิ่มพื้นที่สวนสาธารณะได้ โดยที่ลดความสิ้นเปลืองของงบประมาณและระยะเวลาในการจัดหาพื้นที่ เนื่องจากการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์จะสะดวกและรวดเร็วมาก การค้นคืนและการเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลสามารถทำได้อย่างรวดเร็วและก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดหาพื้นที่เพื่อพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานคร ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งวัตถุประสงค์ในการศึกษาออกเป็น 3 วัตถุประสงค์ ได้แก่ ศึกษาขอบเขตการให้บริการของสวนสาธารณะในปัจจุบันและพื้นที่ที่ขาดแคลน สร้างแบบจำลองที่เหมาะสมสำหรับการจัดหาพื้นที่ว่างหรือพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะระดับต่างๆ และวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสมโดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะให้เพียงพอและตรงตามมาตรฐานสากล โดยมีแนวเหตุผลในการศึกษาคือ ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สามารถนำมาใช้เพื่อกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ

ในส่วนขอบเขตของการศึกษาวิจัย ในวัตถุประสงค์แรกเป็นการศึกษาขอบเขตการให้บริการของสวนสาธารณะในปัจจุบันและพื้นที่ที่ขาดแคลน โดยศึกษาจากเอกสารจากทางราชการและงานวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้ รวมถึงการสอบถามความคิดเห็นจากประชากรที่มีใช้บริการสวนสาธารณะ ในวัตถุประสงค์ที่สอง การสร้างแบบจำลองสำหรับการจัดหาพื้นที่ว่างหรือพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะระดับต่างๆ เป็นแบบจำลองที่ได้จากการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะจำนวน 9 ปัจจัย ซึ่งประกอบไปด้วย รูปร่างแปลงที่ดิน ความกว้างด้านหน้าแปลงที่ดิน เนื้อที่แปลงที่ดิน ราคาที่ดิน จำนวนถนนที่เข้าถึง ความกว้างของถนนที่เข้าถึง ชนิดของถนนที่เข้าถึง ความใกล้ไกลแหล่งน้ำ และสัดส่วนของพื้นที่สวนสาธารณะต่อจำนวนประชากร และในวัตถุประสงค์สุดท้าย การวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสม โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ เป็นการวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่านและสวนสาธารณะระดับเมืองซึ่งจะต้องมีพื้นที่มากกว่า 100 ไร่ขึ้นไป ซึ่งจากผลการศึกษสามารถสรุปผลได้ดังนี้

5.1 การศึกษาขอบเขตการให้บริการของสวนสาธารณะในปัจจุบันและพื้นที่ที่ขาดแคลน

จากการศึกษาสภาพการปัจจุบันของสวนสาธารณะในกรุงเทพมหานคร พบว่า กรุงเทพมหานครในปัจจุบันมีสวนสาธารณะที่พัฒนาแล้วทั้งหมด 84 แห่ง คิดเป็นพื้นที่รวม 3,386.965 ไร่ กระจายตัวอยู่ใน 32 เขต และมีอยู่ถึง 18 เขต ที่ไม่มีสวนสาธารณะอยู่เลย ในด้านขนาดของสวนสาธารณะ กรุงเทพมหานคร มีสวนสาธารณะระดับเมือง (City Park) ที่มีพื้นที่มากกว่า 351 ไร่ อยู่ 4 แห่ง คือ สวนลุมพินี สวนหลวง ร. 9 สวนบึงรับน้ำหนองบอน และสวนรถไฟ สวนสาธารณะระดับย่าน (District Park) ซึ่งมีขนาดใหญ่รองลงมา ที่มีขนาดตั้งแต่ 101-350 ไร่ มีอยู่เพียง 3 แห่ง คือ สวนจตุจักร สวนน้ำบึงกุ่ม และสวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ สวนสาธารณะระดับชุมชน (Community Park) ที่มีขนาดตั้งแต่ 26-100 ไร่ มีอยู่ 11 แห่ง สวนสาธารณะละแวกบ้าน (Neighborhood Park) ที่มีขนาดตั้งแต่ 1-25 ไร่ มีอยู่ 42 แห่ง และสวนขนาดเล็กที่สุด ซึ่งมีขนาดต่ำกว่า 1 ไร่ มีอยู่ 24 แห่ง กล่าวได้ว่า กรุงเทพมหานครมีสภาพที่ขาดแคลนสวนสาธารณะทั้งในด้านจำนวน การกระจาย และขนาดพื้นที่ ส่วนผลการศึกษาถึงขอบเขตการให้บริการของสวนสาธารณะพบว่าสวนสาธารณะระดับเมือง (City Park) มีรัศมีการให้บริการเฉลี่ย 13.78 กิโลเมตร ในขณะที่สวนสาธารณะระดับย่าน (District Park) มีรัศมีการให้บริการเฉลี่ย 13.06 กิโลเมตร

ในส่วนของคุณภาพสัมพันธ์ของสวนสาธารณะกับประชากรในกรุงเทพมหานคร พบว่า กรุงเทพมหานครมีพื้นที่สวนสาธารณะรวมกันประมาณ 3,386.965 ไร่ เมื่อเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมด 5,662,499 คน จากการคำนวณสัดส่วนพื้นที่สวนสาธารณะต่อประชากร 1,000 คน ได้ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.60 ไร่ หรือเท่ากับ 0.96 ตารางเมตรต่อคนเท่านั้น โดยแบ่งเป็นเขตที่มีสวนสาธารณะอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน 2 ตารางเมตรต่อคนเพียง 7 เขตเท่านั้น ได้แก่ เขตมีนบุรี พระนคร บึงกุ่ม ปทุมวัน จตุจักร และประเวศ เขตที่มีสวนสาธารณะแต่น้อยกว่ามาตรฐาน 2 ตารางเมตรต่อคน มีจำนวน 25 เขต ได้แก่ เขตจอมทอง พระโขนง บางคอแหลม สัมพันธวงศ์ สวนหลวง บางกะปิ ป้อมปราบศัตรูพ่าย พญาไท ดินแดง หนองแขม บางกอกน้อย ธนบุรี บางพลัด ยานนาวา ดลิ่งชัน ลาดพร้าว ดอนเมือง สาทร คลองเตย ดุสิต ราชเทวี คลองสาน บางเขน หนองจอก ลาดกระบัง และราษฎร์บูรณะ และมีอยู่ถึง 18 เขต ที่ไม่มีสวนสาธารณะเลย ได้แก่ เขตบางรัก บางซื่อ ห้วยขวาง บางนา วัฒนา สายไหม หลักสี่ วังทองหลาง คันนายาว สะพานสูง คลองสามวา บางกอกใหญ่ ภาษีเจริญ บางแค บางขุนเทียน บางบอน ทวีวัฒนา และทุ่งครุ จากความสัมพันธ์ระหว่างสวนสาธารณะกับประชากรนี้ กล่าวได้ว่า เกือบทุกเขตในกรุงเทพมหานคร ยังมีความขาดแคลนสวนสาธารณะอีกมาก จึงจำเป็นต้องหาทางแก้ไขอย่างเร่งด่วน เพื่อให้มีสัดส่วนสวนสาธารณะสอดคล้องกับจำนวนประชากร

เมื่อทำการศึกษาต่อในส่วนของคุณภาพความต้องการของผู้มาใช้บริการสวนสาธารณะในเรื่องขนาด จำนวน และประเภทของสวนสาธารณะที่ผู้ให้บริการต้องการให้มีเพิ่มขึ้นนั้น พบว่า ผู้มาใช้บริการในสวนสาธารณะส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ขนาดของสวนสาธารณะในกรุงเทพมหานครมีขนาดที่เหมาะสมอยู่แล้ว แต่ในด้านจำนวนของสวนสาธารณะ ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่มีความเห็นว่า มีจำนวนน้อยเกินไปและต้องการให้มีสวนสาธารณะมากขึ้น โดยต้องการสวนสาธารณะขนาดใหญ่เพิ่มขึ้นมากที่สุด

5.2 การสร้างแบบจำลองสำหรับจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะ

การสร้างแบบจำลองสำหรับจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะ ประกอบด้วยตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา 2 ส่วน ได้แก่ ตัวแปรอิสระคือ ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะจำนวน 9 ปัจจัย และตัวแปรตามคือ ค่าความเหมาะสมของพื้นที่ที่ใช้จัดทำสวนสาธารณะ จากการศึกษาความคิดเห็นของนักผังเมืองจากกองวางผังพัฒนาเมือง สำนักผังเมือง กรุงเทพมหานครจำนวน 10 ท่าน เกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะจำนวน 9 ปัจจัย พบว่า ปัจจัยสัดส่วนของพื้นที่สวนสาธารณะต่อจำนวนประชากร เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะมากที่สุด

สุด รองลงมาได้แก่ปัจจัยราคาที่ดิน จำนวนถนนที่เข้าถึง ชนิดของถนนที่เข้าถึง เนื้อที่แปลงที่ดิน ความกว้างของถนนที่เข้าถึง ความใกล้ไกลแหล่งน้ำ ความกว้างด้านหน้าแปลงที่ดิน และรูปร่างแปลงที่ดิน ตามลำดับ

จากนั้นกำหนดเกณฑ์ในการวัดตัวแปรและเกณฑ์ในการกำหนดค่าคะแนนตัวแปร แล้วนำมาสร้างเป็นแบบจำลองได้ดังนี้

$$LS = C_{PD}(PD) + C_{LP}(LP) + C_{LA}(LA) + C_{LW}(LW) + C_{LS}(LS) + C_{RA}(RA) + C_{RT}(RT) + C_{RW}(RW) + C_{HY}(HY)$$

- เมื่อ
- LS = ค่าความเหมาะสมของพื้นที่ที่ใช้จัดทำสวนสาธารณะ
 - PD = ค่าคะแนนของตัวแปรสัดส่วนของพื้นที่สวนสาธารณะต่อจำนวนประชากร
 - LP = ค่าคะแนนของตัวแปรราคาที่ดิน
 - LA = ค่าคะแนนของตัวแปรเนื้อที่แปลงที่ดิน
 - LW = ค่าคะแนนของตัวแปรความกว้างด้านหน้าแปลงที่ดิน
 - LS = ค่าคะแนนของตัวแปรรูปร่างแปลงที่ดิน
 - RA = ค่าคะแนนของตัวแปรจำนวนถนนที่เข้าถึง
 - RT = ค่าคะแนนของตัวแปรชนิดของถนนที่เข้าถึง
 - RW = ค่าคะแนนของตัวแปรความกว้างของถนนที่เข้าถึง
 - HY = ค่าคะแนนของตัวแปรความใกล้ไกลแหล่งน้ำ
 - C = ค่าคงที่ของแต่ละตัวแปร (ได้จากค่าน้ำหนักเฉลี่ยของปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะซึ่งให้โดยนักผังเมือง)

5.3 การวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสมโดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนศึกษาความคิดเห็นของผู้มาใช้บริการ และสภาพการณ์ปัจจุบันของสวนสาธารณะในกรุงเทพมหานครพบว่า ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์มีศักยภาพที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการเลือกพื้นที่สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ ซึ่งจากการศึกษาได้ผลการศึกษาดังนี้

ฐานข้อมูลเพื่อใช้ในการวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสม โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะประกอบไปด้วยข้อมูล 2 ประเภทคือ ข้อมูลเชิงพื้นที่ (Spatial Data) ซึ่งใช้ในการเก็บข้อมูลที่อยู่ในรูปแบบที่ และข้อมูลลักษณะประจำ (Attribute Data) ซึ่งใช้ในการเก็บข้อมูลที่อยู่ในรูปข้อความและตัวเลข ในการศึกษาค้างนี้ประกอบไปด้วยข้อมูลหลัก 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มแผนที่มูลฐาน (Base Map Group) ซึ่งประกอบไปด้วย 4 แผ่นข้อมูล คือ แผ่นข้อมูลเขตการปกครอง แผ่นข้อมูลแหล่งน้ำ แผ่นข้อมูลถนน และแผ่นข้อมูลสัดส่วนพื้นที่สวนสาธารณะต่อจำนวนประชากร ส่วนข้อมูลหลักกลุ่มที่ 2 ได้แก่ กลุ่มการใช้ประโยชน์ที่ดินปัจจุบัน (Existing Landuse Group) ประกอบด้วย 2 แผ่นข้อมูล คือ แผ่นข้อมูลพื้นที่โล่ง และแผ่นข้อมูลสวนสาธารณะ

สำหรับการวิเคราะห์เพื่อหาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะนี้ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อหาพื้นที่โล่งสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะให้เพียงพอ และตรงตามมาตรฐานสากล โดยใช้เกณฑ์จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญจาก MIT ที่เสนอไว้ในเอกสารชื่อ The Bangkok Plan ที่ให้วางแผนเพิ่มพื้นที่สวนสาธารณะในพื้นที่เมืองเป็น 2 ตารางเมตรต่อคน ภายในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งหมายความว่า จะต้องจัดหาพื้นที่เพิ่มอีก 3,819.344 ไร่ จึงจะมีพื้นที่สวนสาธารณะอย่างน้อย 2 ตารางเมตรต่อประชากร 1 คน หรือ 1.25 ไร่ต่อประชากร 1,000 คน นอกจากนี้ ยังได้กำหนดขอบเขตการศึกษา โดยเน้นไปที่การหาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่าน (District Park) และสวนสาธารณะระดับเมือง (City Park) ซึ่งจะต้องมีเนื้อที่ 101 - 350 ไร่ และ 351 ไร่ ขึ้นไป

ผลการศึกษาพบว่า มีพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่านอยู่ 23 พื้นที่ กระจายอยู่ใน 7 เขต และมีพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับเมืองอยู่ 4 พื้นที่ อยู่ใน 3 เขต รวมทั้งหมดจะได้พื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะทั้งหมด 27 พื้นที่ คิดเป็นพื้นที่ 6,359.004 ไร่ เมื่อรวมกับพื้นที่สวนสาธารณะที่มีอยู่เดิม 84 แห่ง ที่มีพื้นที่รวม 3,386.965 ไร่ จะทำให้กรุงเทพมหานครมีสวนสาธารณะทั้งหมด 111 แห่ง มีพื้นที่รวมเท่ากับ 9,745.969 ไร่ คิดเป็น 2.71 ตารางเมตรต่อประชากร 1 คน หรือ 1.69 ไร่ต่อประชากร 1,000 คน ซึ่งเพียงพอ และตรงตามมาตรฐานสากลที่กำหนดไว้อย่างน้อย 2 ตารางเมตรต่อประชากร 1 คน ภายในปี พ.ศ. 2548

จากนั้นนำพื้นที่ศักยภาพทั้งหมด มาวิเคราะห์หาค่าคะแนนของปัจจัยด้วยระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ และแทนค่าลงในแบบจำลองสำหรับจัดหาพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะเพื่อหาค่าความเหมาะสมของพื้นที่ที่ใช้จัดทำสวนสาธารณะแต่ละแห่งว่ามีความเหมาะสม

สมเพียงพอ และแบ่งอันดับความเหมาะสมในการพัฒนาพื้นที่เหล่านั้นออกเป็น 3 อันดับ ได้แก่ มาก ปานกลาง และน้อย ได้ผลดังนี้ :

จากจำนวนพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่านทั้งหมด 23 พื้นที่ พบว่ามีพื้นที่ที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่านมากจำนวน 3 พื้นที่ มีความเหมาะสมปานกลางจำนวน 15 พื้นที่ และมีความเหมาะสมน้อยจำนวน 5 พื้นที่

สำหรับพื้นที่ที่มีศักยภาพสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับเมืองทั้งหมด 4 พื้นที่ มีพื้นที่ที่มีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับเมืองมากจำนวน 1 พื้นที่ และมีความเหมาะสมปานกลางจำนวน 3 พื้นที่ โดยที่ไม่มีพื้นที่ศักยภาพที่มีความเหมาะสมน้อยอยู่เลย

สรุปได้ว่า ระบบข้อมูลระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สามารถนำมาใช้ในการกำหนดพื้นที่สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานครได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการวิเคราะห์เพื่อหาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ นอกจากนี้ ยังสามารถแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งในรูปของแผนที่ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงพื้นที่ และในรูปของตารางซึ่งเป็นข้อมูลลักษณะประจำ ซึ่งจะช่วยให้ผู้มีส่วนในการตัดสินใจในการจัดหาพื้นที่สวนสาธารณะสามารถตัดสินใจเลือกพื้นที่ได้รวดเร็วและมีประสิทธิภาพมากขึ้น อีกทั้งยังเป็นการลดความสิ้นเปลืองของงบประมาณและระยะเวลาในการจัดหาพื้นที่ด้วยเนื่องจากไม่ต้องลงพื้นที่สำรวจ และสามารถวิเคราะห์ คำนวณและเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการจัดหาพื้นที่เพื่อพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งกำลังประสบปัญหาขาดแคลนอย่างหนัก

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.4.1 การวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสม โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะ เป็นการวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับย่านและสวนสาธารณะระดับเมือง ซึ่งจะต้องมีพื้นที่มากกว่า 100 ไร่ขึ้นไป ดังนั้นจึงละเลยพื้นที่โล่งที่มีขนาดเล็กกว่า 100 ไร่ไป ซึ่งยังมีอยู่มากมายในกรุงเทพมหานครและสามารถนำมาพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับละแวกบ้าน (Neighborhood Parks) และระดับชุมชน (Community Parks) ได้ ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการวิเคราะห์หาพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะระดับอื่นๆ เหล่านี้ด้วย

5.4.2 เนื่องจากความยากลำบากในการขอความอนุเคราะห์ข้อมูล จึงทำให้ขาดข้อมูลเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ที่ดิน และที่ราชพัสดุ หากมีการศึกษาต่อไป ควรนำข้อมูลเหล่านี้มาประกอบ จะช่วยให้การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะได้ผลที่น่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

5.4.3 ควรนำปัจจัยเชิงเศรษฐกิจและสังคม เช่น ความต้องการของประชากรที่อยู่ในบริเวณพื้นที่เป้าหมาย และปัจจัยด้านลักษณะการใช้ที่ดินของบริเวณโดยรอบ มาวิเคราะห์เพิ่มเติม หากมีการศึกษาต่อไป

5.4.4 ในการศึกษาครั้งนี้ ฐานข้อมูลระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์เป็นเพียงฐานข้อมูลเบื้องต้นเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกพื้นที่ที่เหมาะสมเพื่อจัดทำสวนสาธารณะเท่านั้น หากมีการศึกษาและพัฒนาต่อไปให้เป็นฐานข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการกำหนดพื้นที่สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานครได้อย่างมาก

กล่าวโดยสรุป งานวิจัยครั้งนี้เป็นความพยายามในการแสดงให้เห็นถึงกระบวนการและขั้นตอนในการใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ในการกำหนดพื้นที่สำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งช่วยให้สามารถตัดสินใจในการจัดหาพื้นที่สวนสาธารณะได้รวดเร็วและประหยัดงบประมาณ นับว่ามีประสิทธิภาพกว่าวิธีเดิมมาก จึงสามารถสรุปได้ว่า ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ สามารถนำมาใช้เพื่อการกำหนดพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับพัฒนาเป็นสวนสาธารณะได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นไปตามแนวเหตุผลที่ได้ตั้งไว้ในการศึกษาครั้งนี้